

Sygn. akt II Ka 182/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r.

sprawy **P. M.**

obwinionego z art. 124 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 stycznia 2018 r. sygn. akt II W 1473/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od obwinionego P. M. 30 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.

Sygn. II Ka 182/18

UZASADNIENIE

P. M. został obwiniony o to, że w dniu 15 lipca 2017 r. około godz. 16:00 w S. na ul. (...) umyślnie uszkodził słupek ogrodzeniowy w ten sposób, że wywiercił otwory w ceglach klinkierowych, a następnie przytwierdził bramkę, czym poobijał cegłę klinkierową na słupku, powodując łącznie stratę w wysokości 260 zł na szkodę I. J.,

tj. o czyn z art. 124 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 10 stycznia 2018 r., sygn. II W 1473/17:

I. obwinionego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 124 § 1 kw i za to na podstawie art. 124 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 124 § 4 kw orzekł wobec P. M. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody poprzez uiszczenie na rzecz I. J. kwoty 260,00 (dwustu sześćdziesięciu) złotych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości na korzyść swojego mocodawcy.

Wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 124 § 1 kw w zw. z art. 143 kc i art. 154 § 1 kc, co polegało na przyjęciu, że słupek ogrodzeniowy stanowił własność oskarżycielki posiłkowej, w sytuacji, gdy wprawdzie służył

on w praktyce jako rozgraniczenie obu działek to prawnie jest usytuowany na działce obwinionego, a zgodnie z art. 143 kc wszystko co nad działką i pod działką stanowi przedmiot własności i przynależy działce, czyli przynależy osobie obwinionego, a ponadto zarzucił nie ustalenie precyzyjnie zakresu ingerencji w stan techniczny i estetyczny słupka, a mianowicie czy słupek był poobijany jak we wniosku, a czego brak w notatce urzędowej policji oraz nie ustalono kiedy dokonano uszkodzenia/poobijania słupka.

Obrońca obwinionego w ramach wniesionej apelacji na podstawie art. 106a kpw wniósł o przeprowadzenie dowodu przez Sąd Odwoławczy z załączonego wniosku o rozgraniczenie nieruchomości złożonego w Urzędzie Miasta w S. w dniu 16.02.2018 roku oraz mapki działek, z której wynika, że słupek rozgraniczeniowy znajduje się na działce obwinionego /wniosek dotyczy działek (...), a także uzupełniające przesłuchanie obwinionego na wskazane wyżej okoliczności.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w przedmiocie uzupełnienia materiału dowodowego obrońca obwinionego wniósł o uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w celu uzupełnienia materiału dowodowego, polegającego na dokładnym ustaleniu stanu prawnego słupka, który zdaniem apelującego z całą pewnością nie jest własnością oskarżycielki posiłkowej, a ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania od oskarżycielki posiłkowej.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca obwinionego wniósł o zaliczenie do materiału dowodowego dołączonej do apelacji mapy zasadniczej oraz złożonego w dniu rozprawy postanowienia o wszczęciu postępowania rozgraniczającego – oba dokumenty zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez obrońcę obwinionego z tym, że obrońca okazał oryginał postanowienia o wszczęciu postępowania rozgraniczającego. Sąd Okręgowy postanowił zaliczyć do materiału dowodowego dokumenty w postaci: mapy zasadniczej i postanowienia o wszczęciu postępowania rozgraniczającego. Po udzieleniu głosu stronom obrońca obwinionego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Obwiniony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy. Oskarżycielka posiłkowa wniosła o nieuwzględnienie apelacji obrońcy obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował rozstrzygnięcie Sądu meriti i podzielił argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Podniesione w apelacji obrońcy obwinionego argumenty winny być z kolei ujmowane w kategoriach pozbawionej podstaw polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu ferującego zaskarżony wyrok.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż Sąd Okręgowy nie podziela poglądu, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co Sąd I instancji ustalił, lecz to co w ocenie skarżącego winien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. IV KK 121/16, Legalis Numer 1508611). Zdaniem Sądu Okręgowego, analogiczna sytuacja występuje w przedmiotowej sprawie, gdzie skarżący przy jednoczesnym podniesieniu zarzutu obrazy przepisu prawa materialnego neguje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

Istotą rozpoznawanej sprawy jest nie cywilistyczna problematyka rozgraniczenia nieruchomości, lecz zniszczenie słupka, opisanego we wniosku o ukaranie. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowej sprawy, prowadzenie rozległego postępowania dowodowego w zakresie przebiegu granicy między działkami, aby przypisać obwinionemu sprawstwo zarzucanego mu wykroczenia, nie było ani niezbędne, ani celowe. Analogicznie ocenić należy ewentualne zawieszenie postępowania w przedmiocie o wykroczenie do czasu zakończenia cywilnego postępowania rozgraniczeniowego. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił konstatację Sądu I instancji, iż wyjaśnienia obwinionego stanowiły jedynie próbę przedstawienia okoliczności, które miałyby uwolnić go od odpowiedzialności karnej za wykroczenie. Kluczowe znaczenie w tym względzie miało to, iż między stronami do czasu wszczęcia niniejszego postępowania nie istniał żaden spór graniczny - wręcz przeciwnie obwiniony nie kwestionował przebiegu granicy między nieruchomościami i nie twierdził, iż całość spornego ogrodzenia znajduje się na jego posesji. Przez pryzmat

znamion wykroczenia z art. 124 § 1 kw spełnione zostało zarówno kryterium zniszczenia „cudzej” rzeczy, jak również umyślności działania obwinionego, który nie zaprzeczał, iż to wywiercił otwory w słupku i że dokonał tego celowo. W stanie dowodowym przedmiotowej sprawy wątpliwości nie budzi również fakt, iż nie zabiegał on o uzyskanie zgody sąsiadów na dokonanie tej czynności. Ustalenie, iż przedmiotowy słupek, a dokładniej znajdująca się na nim cegła klinkierowa, została w wyniku działania obwinionego poobijana znajduje oparcie w dowodach zgromadzonych na etapie postępowania wyjaśniającego (k. 4, 26), w świetle czego kwestionowanie przez skarżącego tej okoliczności również ocenić należy jako bezzasadne.

Apelacja nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy - na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Skarżący winien wykazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji. Takie uchybienia nie zostały przez obrońcę obwinionego wykazane w ramach wniesionej przez niego apelacji, dlatego też nie mogła ona doprowadzić do uniewinnienia P. M..

Mając na względzie, iż obrońca obwinionego zaskarżył wyrok w całości (a zatem uznać należy, iż także w zakresie rozstrzygnięcia o karze), jak również uwzględniając, iż nie podniósł jednocześnie zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw – rażącej niewspółmierności kary, Sąd Okręgowy uznał za celowe krótkie odniesienie się do tej problematyki.

Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem, o którym można mówić jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, a zatem całość wymierzonej represji karnej, nie odzwierciedla należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia realizacji celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199).

Zdaniem Sądu Okręgowego, kryterium tego nie spełnia kara grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych, orzeczona wobec obwinionego P. M. w zaskarżonym wyroku. Wszelkim okolicznościom obciążającym i łagodzącym nadano właściwą rangę i znaczenie. W pełni odpowiada ona dyrektywom sformułowanym przez ustawodawcę w przepisie art. 33 kw, pozostając współmierną do stopnia winy obwinionego oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Zawiera w sobie także ładunek dolegliwości niezbędnej dla pełnego uświadomienia obwinionemu konieczności poszanowania przepisów prawa.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 104 § 1 kpw, podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw oraz art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk zasądzając je od obwinionego. Sąd Okręgowy obciążył obwinionego opłatą (stanowiącą 10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji tj. 30 zł) oraz zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w sprawach o wykroczenia w kwocie 50 zł (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, Dz. U z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.